

ketabtala

سلام بر ابراهیم (۱)

زندگینامه و خاطرات شهید ابراهیم هادی

گروه فرهنگی شهید ابراهیم هادی

سلام حضرت ساقی سلام ابراهیم
سحر رسید و نسیم آمد و شبیم حلی شد
تیر به دست بیا که، دوباره بت شده ایم
هزار مرتبه از خود کشیدستی و رفیق
تو از میانه‌ی عرش خدا به ما آمد
تو مثل نور نشستی میان قلب همه
زیان ما که به وحصف تو لال می‌ماند
صدای صوت اذان تو، هست ما را برد
تمام عمر و جوانی ماتباھی شد
خوشاید حال تو که وزن‌های برای خودت

اکبر شیخی - از کارگران مجتمع صنایع شهریار اهیم هادی در وزارت دفاع

آلامه خاطرات شهید ابوالحیم هادی را در
جلد دوم با همین عنوان به مکتبه نهانیم.

فهرست

صفحه	نام داستان	صفحه	نام داستان
۱۲۰	فقط پرای خدا	۶	هوالعشی
۱۲۲	محض بروگان	۹	پیرا البرائیه هادی؟
۱۲۵	زیارت	۱۲	زندگینامه
۱۲۷	نارنجک	۱۴	محبت پدر
۱۲۹	مطلع النحو	۱۶	روزی حمل
۱۳۲	معجزه ایان	۱۸	اورس باستانی
۱۳۸	جبهه	۲۲	بهلول
۱۴۰	شوخ طبعی	۲۶	والمالی دک نفره
۱۴۴	دو برادر	۲۸	شرط مندی
۱۴۵	سلاح کمری	۲۱	کششی
۱۵۰	فتح المیون	۲۴	قیدمان
۱۵۵	مجرم و حبیت	۲۶	دورانی ولی
۱۵۸	مذاخی	۲۹	شکست نفس
۱۶۲	مجلس حضور زهرا	۴۲	بدلله
۱۶۴	تابستان شصت و یک	۴۴	حوزه حاج آقا مجتبی‌ددی
۱۶۶	روش تربیت	۴۶	پیوند الهی
۱۶۹	برخورد صحیح	۴۸	آلام آنفلان
۱۷۳	صاجرای مار	۵۱	شیرپور
۱۷۵	رضای خدا	۵۴	جذش معنوی
۱۷۸	اخلاص	۵۶	نایبر کلام
۱۸۱	حاجات مردم و نعمت خدا	۶۰	رسیدگی به مردم
۱۸۵	شخص	۶۳	کردستان
۱۸۸	ما تو را دوست داریم	۶۷	معنم نمونه
۱۹۰	عملیات زین العابدین	۷۰	دهبر ورزش
۱۹۴	روزهای آخر	۷۲	سوار اول وقت
۱۹۷	فکه اخرين میعاد	۷۵	برخورد با درد
۲۰۱	والقبر مقدماتی	۷۶	شروع جنگ
۲۰۶	کانال کمبل	۸۱	دومنین حضور
۲۰۹	غروب خونین	۸۴	نسبیات
۲۱۲	اوج مظلومیت	۸۷	شهرک العبدی
۲۱۶	اسارت	۹۰	حلال مشکلات
۲۱۸	فراق	۹۲	گروه شهید اندرز گو
۲۲۰	تفخیص	۹۶	شهادت اصغر وصالی
۲۲۲	حضور	۹۸	ظاهر ساده
۲۲۷	سلام بر ابراهیم	۱۰۰	چم امام حسن
۲۲۹	شهیدان زنده‌اند	۱۰۳	اسر
۲۳۱	این تذهیون	۱۰۵	نیمه شعبان
۲۳۳	مزار یادبود	۱۰۷	جابر
۲۳۶	سخن آخر	۱۱۰	ابو جعفر
۲۴۱	تصاویر	۱۱۵	دوست
		۱۱۷	گمنامی

هوالعشق

نوشتار پیش رو، نه تنها یادآور شهیدی فهرمان، بلکه بیانگر احوال مردی است که با داشتن قهرمانی‌ها، پهلوانی‌ها، رشادت‌ها، مروت‌ها و... با دریافت مдал شهادت اکمال یافت.

در عصری که نوجوان و جوان ما با تأثیر پذیری از الگوهای کم مایه در عرصه‌های ورزشی و هنری و... در کوره راه‌های زندگی، یوسف‌وار هر گامشان را چاهی در پیش، و گرگی در لباس میش در کمین است، مروی بر زندگی ابراهیم‌ها می‌تواند چراگی در شب ظلمانی باشد. چرا که پیر ما فرمود: «با این ستاره‌ها راه را می‌شود پیدا کرد».

ابراهیم، دانش آموخته‌ای از مکتب ولايت، که خود آموزگاری شد در تدریس خلوص و عشق و ایثار، جرעה نوشی از جام ساقی کوثر که خود ساقی گردید بر تشنگانی چند. چیرگی بر نفس را آموخت، اما نه از پوری‌ای ولی، که از مولایش علی علی‌الله و چه زیبا تصویر کشید سیمای فتوت را. نشان داد که می‌شود بی قدم گردید سراپای جهان را و می‌توان در اوج آزادگی بندگی کرد، ولی فقط حضرت حق را.

در خاطره تاریخ پیش از ظهور اسلام، جوان ایرانی با صفت‌های مردانگی، قهرمانی، میهن دوستی و... جلوه گری می‌کرد. پس از ظهور اسلام با آموختن درس‌های دیگری چون ایثار، پاکی، نجابت، صداقت، دیانت، شهادت و... که از اهل بیت علی‌الله فرا گرفته بود،

موجب درخشیدن نام جوان ایرانی بر تارک آسمان فضایل گردید. تا جایی که گردنگشان ملیت‌های دیگر، لب به اعتراف گشوده و مرحباً گویان نامشان را می‌برده‌اند. دوره انقلاب اسلامی و برده دفاع مقدس گواه این مدعاست. مسروی بر احوال جوان و نوجوان ایرانی در این دوران، آن هم تحت رهبری پیری روشن ضمیر مانند دیدن دریاست!

برخی با تماشای عظمت و زیبائی ظاهریش لذت می‌برند. برخی گام را فراتر نهاده، علاوه بر تماشا، تنی بر آب زده تا لذت بیشتری برده باشند. گروهی به این قناعت نمی‌کنند، دل به دریازده تا از قعر آن واز لابه‌لای صخره‌های زیر آب و نهان از دیده، صدفی جسته و گوهری به کف آرند. والحق پچه بسیارند گوهرهای به دست آمده از دریای دفاع مقدس که گنجینه‌ای بی‌بدیل و دیدنی شده‌اند از برای سرافرازی ایران و اسلام عزیز. و پچه بی‌شمارند گوهرانی که در دل دریا مانده و هنوز دست غواصی به آن‌ها نرسیده.

و این از عنایات حضرت حق است که هر از چندگاهی دری می‌نمایاند تا بدانیم چه‌ها از این بیکران نمی‌دانیم! ما چه کرده‌ایم یا چه خواهیم کرد؟ آیا این خاکیان را که افلاکیان بر آدمیت‌شان غبطه می‌خورند الگو قرار داده‌ایم؟

یا خدای ناکرده ناخلفی از نسل آدم را!!! انسان نمایی از دین و دیاری دیگر که با ظاهری زیبا و قهرمان گونه، سوار بر امواج رسانه، برای غارت دل و دین جوان و نوجوان ما حمله ور شده؟

هر چند نهال‌های نورس بیشه شیران ایران، ریشه در خاک ولايت دارند و آب از چشم‌های زلال اشک خورده‌اند. اشکی که از طفویلت به همراه نوشیدن شیر مادر در محاذیل روضه سیدالشهداء علیهم السلام در خون و رگشان جاری است. مهر مهر عباس بر دل دارند و دل به مادر سادات فاطمه علیهم السلام دارند.

جهانان ما در بی خوبی و خوبان عالمند و صداقت و عشقشان خلل ناپذیر،
شاید بیگانگان غباری بر رویشان نشانده باشند، اما محترمی کافی است که
دریای وجود و وجودشان را طوفانی کند و رشته‌های خصم را پنه.
شاید بی‌ریش، ولی باریشه‌اند. ابراهیمی می‌خواهند که تبر به دستشان
دهد تا بُت نفس خویش درهم شکنند.

بگذریم. غلو جوان ایرانی نکرده‌ایم که موجی گفته‌ایم از دریا، و تنها در
بی آنیم که با معرفی شهید ابراهیم هادی نشان دهیم مُشتی نمونه از این خروار.
گرچه گردآوری خاطراتش بعد از گذشت سال‌ها، از دوستانی که چون
او گمنامند بسیار سخت بود. اما خواجه شیراز نهیب می‌زد ما را که:

در ره منزل لیلی که خطره است در آن

شرط اول قدم آن است که مجنون باشی

با لطف خدا ده‌ها مصاحبه با دوستان و خانواده آن عزیز انجام شد تا
برگ‌هایی از کتاب زرین عارفی بی‌هیاوه، عاشقی دلباخته، معلمی دلوز،
جوانی مسلمان از دیار خوبان ایران، پهلوانی غیور ولی بی‌ادعا و یاری
راستین از نگار پرده‌نشین مهدی موعود^{علیه السلام} آماده شود و برای مطالعه و
تفکر شما خواننده عزیز تقدیم شود.

در خاتمه از همه کسانی که برای جمع آوری این مجموعه تلاش
نموده‌اند تشکر می‌کنیم و چشم انتظاریم تا با نظرات، پیشنهادات و
انتقادات، ما را در معرفی خوبان این ملت یاری نماییم.

بدان همت تو در نقل خاطره‌ای و یا نقدی بر این نوشتار آدای دینی ناچیز
است به آن‌ها که رفتند تا دین و ناموس و ایران ما سرافراز بمانند.

کاروان رفت و تو در خواب و بیابان درپیش

کی روی، ره ز که پرسی، چه کنی، چون باشی

چرا ابراهیم هادی؟

تایستان سال ۱۳۸۶ بود. در مسجد امین الدوّله تهران مشغول نماز جماعت مغرب و عشاء بودم. حالت عجیبی بود! تمام نمازگزاران از علماء و بزرگان بودند. من در گوش سمت راست صفت دوم جماعت ایستاده بودم. بعد از نماز مغرب، وقتی به اطراف خود نگاه کردم، با کمال تعجب دیدم اطراف محل نماز جماعت را آب فرا گرفته!

درست مثل اینکه مسجد، جزیره‌ای در میان دریاست! اسام جماعت پیرمردی نورانی با عمامه‌ای سفید بود. از جا برخاست و رو به سمت جمعیت شروع به صحبت کرد. از پیرمردی که در کنارم بود پرسیدم: امام جماعت را می‌شناسی؟

جواب داد: حاج شیخ محمد حسین زاهد هستند. استاد حاج آقا حق شناس و حاج آقا مجتبهدی.

من که از عظمت روحی و بزرگواری شیخ حسین زاهد بسیار شنیده بودم با دقت تمام به سخنانش گوش می‌کردم.

سکوت عجیبی بود. همه به ایشان نگاه می‌کردند. ایشان ضمن بیان مطالبی در مورد عرفان و اخلاق فرمودند:

دوستان، وفقا، مردم ما را بزرگان عرفان و اخلاق می‌دانند و... اما رفقای عزیز، بزرگان اخلاق و عرفان عملی این‌ها هستند.

بعد تصویر بزرگی را در دست گرفت. از جای خود نیم خیز شدم تا بتوانم خوب نگاه کنم. تصویر، چهره مردی با محسن بلند رانشان می‌داد که بالوز فهودای بر تنش بود.

خوب به عکس خیره شدم. کاملاً او را شناختم. من چهره او را با را بارها دیده بودم. شک نداشتم که خودش است. ابراهیم بود، ابراهیم هادی!! سخنان او برای من بسیار عجیب بود. شیخ حسین زاهد، استاد عرفان و اخلاق که علمای بسیاری در محضرش شاگردی کرده‌اند چنین سخنی می‌گوید؟ او ابراهیم را استاد اخلاق عملی معرفی کرد؟! در همین حال با خودم گفتم: شیخ حسین زاهد که... او که سال‌ها قبل از دنیا رفت!!

هیجان زده از خواب پریدم. ساعت سه بامداد روز بیستم مرداد ۱۳۸۶ مطابق با بیست و هفتم رجب و مبعث حضرت رسول اکرم ﷺ بود. این خواب رویای صادقه‌ای بود که لرزه بر اندامم انداخت. کاغذی برداشتم و به سرعت آنجه را دیده و شنیده بودم نوشتم. دیگر خواب به چشم‌ام نمی‌آمد. در ذهن، خاطراتی که از ابراهیم هادی شنیده بودم مرور کردم.

فراموش نمی‌کنم. آخرین شب ماه رمضان سال ۱۳۷۳ در مسجد الشهداء بودم. به همراه بچه‌های قدیمه‌ی جنگ به منزل شهید ابراهیم هادی رفتیم. مراسم بخاطر فوت مادر این شهید بود. منزلشان پشت مسجد، داخل کوچه شهید موافق قرار داشت.

حاج حسین الله کرم در مورد شهید هادی شروع به صحبت کرد. خاطرات ایشان عجیب بود. من تا آن زمان از هیچکس شبیه آن را نشنیده بودم!

آن شب لطف خدا شامل حال من شد. من که جنگ را ندیده بودم. من که در زمان شهادت ایشان فقط هفت سال داشتم، اما خدا خواست در آن جلسه حضور داشته باشم تا یکی از بندگان خالصش را بشناسم. این صحبت‌ها سال‌ها ذهن مرا به خود مشغول کرد. باورم نمی‌شد، یک روزمنده اینقدر حماسه آفریده و تا این اندازه گمنام باشد! عجیب‌تر آنکه خودش از خدا خواسته بود که گمنام بماند! و با گذشت سال‌ها هنوز هم بیکرش پیدا نشده و مطلبی هم از او نقل نگردیده! و من در همه کلاس‌های درس و برای همه بچه‌ها از او می‌گفتم.

هنوز تا اذان صبح فرصت باقی است. خواب از چشم‌مانم پریده. خیلی دوست دارم بدانم چرا شیخ زاهد، ابراهیم را الگوی اخلاق عملی معرفی کرده؟ فردای آن روز بر سر مزار شیخ حسین زاهد در قبرستان ابن‌بابویه رفتم. با دیدن چهره او کاملاً بر صدق رویانی که دیده بودم اطمینان پیدا کردم. دیگر شک نداشتم که عارفان را نه در کوه‌ها و نه در پستوخانه‌های خانقه باید جست، بلکه آنان در کنار ما و از ما هستند. همان روز به سراغ یکی از رفقاء شهید هادی رفتم. آدرس و تلفن دوستان نزدیک شهید را از او گرفتم. تصمیم خودم را گرفتم. باید بهتر و کامل‌تر از قبل ابراهیم را بشناسم. از خدا هم توفیق خواستم. شاید این رسالتی است که حضرت حق برای شناخته شدن بندگان مخلصش بر عهده ما نهاده است.

من اکنون خوادم مربوط به شهید آبراهیم هادی
این کتاب خیلی جاله عیلی جذاب
عن کتاب سلام بر ایرانیها را خواهدم و تا مدت‌ها دلم نمی‌آمد از روی
سیر کاری بودارم و بکارم توانی کتابخانه
شخصیتی که در این کتاب معرفی شده خیلی جذاب دارد.
مثل مفاظتی‌ها را جذب می‌کند.
یک‌گزید این شخصیت‌ها را بینا کنید. از این قبیل شخصیت‌های
برخشنده که سردار هم نیستند حتی فرمانده گردان هم نیستند اما
حکایت‌های از این‌ها

از زبانات مقام معظم رهبری
در سال ۱۳۹۲ در معهد مهندسی فرهنگی مهندسی

سردار ناوه دنیا پس از فرماندهیان بزرگ جنگ
بود که قبل از ورود به جنگ اصمم مشهور جهاد
اکبر شد
داوینی رهای عاشق خدا ریت من گردید در عملیات
کربلای پیروزی محل گرفتن او بسیار شهیانی
شد همه را لر خواهیدار گرد و مانع از شهادت
بسیاری از پروهاشد.
پس از سیخون حا ماسک تشییعی همراه تلاذ است
داوینی مسک خود را به آذین سیخون مادر خودش به
عابر ابر و گل منطقه به شهدادت و میری
پس از توصیش من گفت در عالم روز دیدم که
این الله بهجهت می‌گردید این شهدادانی همسایه
پس از در پیش است.

- انسان خود را از سیخون می‌گذراند
- تل - ۷۷۷-۰۱۱ - ۷۷۷-۰۱۱
- اتفاقی در کتابخانه ایرانیان از انتشارات ایرانیان
(جایزه)

ISBN 978-886-9946-5-1